

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

27 stycznia

№ 8.

Rok 1923.

Treść: 48. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 stycznia 1923 r. w przedmiocie liczenia czasu służby urzędnikom i profesorom szkół akademickich w wypadkach przejścia ich do służby sędziowskiej lub prokuratorskiej	81
49. Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z dnia 14 grudnia 1922 r. w przedmiocie wykonywania ustawy z dnia 7 maja 1920 roku ze zmianami, wprowadzonemi ustawą z dnia 7 kwietnia 1922 r. o likwidacji serwitutów na terenie b. Królestwa Kongresowego	82
50. Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z dnia 14 grudnia 1922 r. o wykonaniu ustawy z dnia 10 stycznia 1922 r. w przedmiocie likwidacji serwitutów w województwach: wołyńskim, poleskim i nowogródzkim oraz w powiatach: białostockim, bielskim, grodzieńskim, sokólskim i wołkowyskim województwa białostockiego	92
51. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 30 grudnia 1922 r. w przedmiocie sadzenia i utrzymywania drzew przydrożnych na drogach publicznych.	102
52. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 12 stycznia 1923 r. w przedmiocie opłat za legalizowanie gazomierzy.	103
53. Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 1922 r. uzupełniające rozporządzenie z dnia 13 maja 1922 r. w przedmiocie opłat stemplowych od weksli	104
54. Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 stycznia 1923 r. w sprawie podwyższenia podatku od węgla na obszarze Rzeczypospolitej	104

48.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 11 stycznia 1923 roku

w przedmiocie liczenia czasu służby urzędnikom i profesorom szkół akademickich w wypadkach przejścia ich do służby sędziowskiej lub prokuratorskiej.

Na mocy art. 7 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. zmieniającej niektóre postanowienia ustawy o uposażeniu sędziów i prokuratorów (Dz. U. R. P. № 26 poz. 214), zarządza się co następuje:

§ 1. W wypadkach, gdy osoby z prawniczym wykształceniem, których uposażenie unormowane jest ustawami z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P.

№ 65 poz. 429) i z dnia 31 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 28 poz. 226), otrzymują nominację na stanowiska w służbie sędziowskiej lub prokuratorskiej, w sądownictwie powszechnem lub administracyjnem, należy im, w celu oznaczania dodatku starszeństwa w danej grupie uposażenia sędziowskiego (prokuratorskiego), liczyć czas spędzony w polskiej służbie państwowej niesędziowskiej w sposób następujący:

I. Czas spędzony na stanowisku:

- urzędnika państwowego I, II, III lub IV stopnia służbowego,
- profesora zwyczajnego szkół akademickich, należy liczyć tak, jak gdyby był spędzony na stanowisku IV grupy uposażenia sędziów i prokuratorów.

II. Czas spędzony na stanowisku:

- urzędnika państwowego V stopnia służbowego ponad 3 lata,

- b) profesora nadzwyczajnego szkół akademickich ponad 3 lata,

należy liczyć tak, jak gdyby był spędzony na stanowisku III grupy uposażenia sędziów i prokuratorów.

III. Czas spędzony na stanowisku:

- a) urzędnika państwowego V-b kategorii płac oraz V stopnia służbowego aż do 3 lat,
b) profesora nadzwyczajnego szkół akademickich aż do 3 lat

należy liczyć tak, jak gdyby był spędzony na stanowisku II grupy uposażenia sędziów i prokuratorów.

IV. Czas spędzony na stanowisku urzędnika państwowego VI stopnia służbowego

należy liczyć tak, jak gdyby był spędzony na stanowisku I grupy uposażenia sędziów i prokuratorów.

§ 2. Jeżeli osoby z prawniczym wykształceniem, o których mowa w § 1 otrzymują nominację na stanowiska w służbie sędziowskiej lub prokuratorowskiej w grupie niższej, niż ta, która wedle § 1 odpowiada zajmowanemu przez daną osobę stanowisku w służbie państwowej niesędziowskiej, otrzymują uposażenie grupy odpowiadającej ich stanowisku w służbie państwowej niesędziowskiej, a w tej grupie dodatek starszeństwa zgodnie z zasadami § 1 (art. 8 ustawy o uposażeniu sędziów i prokuratorów z dnia 13 lipca 1920 r. Dz. U. R. P. 65 poz. 436).

§ 3. Przepisy powyższe nie naruszają tych przejściowych przepisów art. 22 ustawy o uposażeniu sędziów i prokuratorów z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 436), które nie zawierają zasad odmiennych.

§ 4. Wykonanie rozporządzenia niniejszego powierza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Sprawiedliwości i Ministrowi Skarbu.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą wsteczną od dnia 1 stycznia 1922 r.

Prezes Rady Ministrów: *W. Sikorski*

Minister Sprawiedliwości: *W. Makowski*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *B. Markowski*

49.

Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego

z dnia 14 grudnia 1922 r.

w przedmiocie wykonywania ustawy z d. 7 maja 1920 r. ze zmianami, wprowadzoną ustawą z dn. 7 kwietnia 1922 r. o likwidacji serwitutów na terenie b. Królestwa Kongresowego.

Na mocy art. 42 ustawy z dn. 7 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 42, poz. 249) i art. 12 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 30, poz. 239) zarządza się co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. Na terenie b. Królestwa Kongresowego podlegają likwidacji przez urzędy ziemskie na skutek dobrowolnego układu stron, lub z urzędu w drodze przymusu tylko serwituty, wpisane do tabeli likwidacyjnej lub aktu nadawczego.

§ 2. Wszelkie uchwały zebrań posiadaczy, względnie przedstawicieli osad, uprawnionych do korzystania z serwitutów, powzięte w przedmiocie ich likwidacji lub związane z tą likwidacją, winny być wpisywane w księdze uchwał zebrań gromadzkich. Nadto prawomocność powyższych uchwał winna być stwierdzona przez komisarza ziemskiego, na którego terenie działalności położony jest majątek, obciążony projektowanymi do likwidacji serwitutami.

§ 3. Każdy posiadacz gospodarstwa, uprawnionego do korzystania z serwitutów, oraz komisarz ziemski ma prawo zażądać od sołtysa wsi zwołania zebrania posiadaczy osad uprawnionych, w celu powzięcia wszelkich uchwał w przedmiocie likwidacji serwitutów.

Żądania powyższe mogą być wyrażane ustnie i podlegają spełnieniu w ciągu dni 7 od dnia otrzymania tego żądania. Żądania zaś komisarza ziemskiego podlegają niezwłocznemu spełnieniu.

§ 4. Za osadę, korzystającą z praw do serwitutów w rozumieniu ustawy z dn. 7 maja 1920 r. ze zmianami wprowadzonymi ustawą z dn. 7 kwietnia 1922 r., uważać należy każde gospodarstwo tabelowe (numer), na którego rzecz w tabeli likwidacyjnej lub akcie nadawczym są zapisane indywidualnie lub wspólnie z innymi osadami uprawnienia serwitutowe.

Posiadanie przez jedną osobę dwóch lub więcej gospodarstw tabelowych (numerów), względnie ich części, daje tej osobie na zebraniach, zwoływanych w przedmiocie likwidacji serwitutów, tylko jeden głos.

Przy likwidacji serwitutów, przysługujących gospodarstwu, stanowiącym własność całej gromady (osady szkolne, kowalskie i t. p.), w imieniu tych gospodarstw występuje pełnomocnik, wybrany na zebraniu gromadzkim większością $\frac{2}{3}$ głosów.

§ 5. Na zebraniach, postanawiających likwidację serwitutów, winni być wybrani pełnomocnicy wsi w liczbie od 2-ech do 5-ciu osób, upoważnieni do działania w imieniu interesowanych we wszelkich sprawach, dotyczących zamierzonej likwidacji, nie wyłączając upoważnienia do zawarcia dobrowolnego w tej mierze układu. Zakres pełnomocnictwa winien być dokładnie wyszczególniony w uchwale.

Wyżej wspomniani pełnomocnicy mogą być odwoływani lub w razie zdekompletowania liczba ich uzupełniana jedynie drogą uchwały zebrania posiadaczy osad, uprawnionych do korzystania z serwitutów, oraz mogą być wybierani zarówno z pośród samych interesowanych, jak z poza ich grona.

Odwołanie poprzednio wybranych i przyjęcie nowych pełnomocników staje się ważnym z chwilą zaświadczenia przez komisarza ziemskiego uchwały, powziętej w tym przedmiocie. Z chwilą powzięcia takiej uchwały poprzednio wybrani pełnomocnicy są zawieszani w swych czynnościach. Uchwały powyż-